వెంకటచలం పాత్ర

మేం ఎక్కడికో కారుమీద వెళ్తున్నాం. 'మేం' అంటే అతడూ, నేనూ. అతన్ని నేను నా స్నేహితు డనుకున్నాను. కాని అతను నాకు స్నేహితుడు ఎప్పుడయ్యాడో, ఎక్కడయ్యాడో జ్ఞాపకంలేదు. అసలు నాకు స్నేహితుడు కాడేమో అనికూడా భయం వేస్తూంది.

అతడు కారు డ్రయివు చేస్తున్నాడు. ఆ కారుకూడా అన్ని కార్లకి మల్లే లేదు. బ్రహ్మరథానికి మల్లేవుంది. పైన మట్టసంగా చిన్న డాబా, దానిచుట్టూ పిట్టగోడావున్నై. ఆ పిట్టగోడనిండా పూలమొక్కలే—రకరకాల పూలు. అన్నిటికంటే విశేషం ఏమిటంటే ఆ కారుకి స్టీరింగ్ వెనక భాగంలోవుంది. వెనక సీట్లో కూర్చొని అతడు డ్రయివుచేస్తున్నాడు. ఆకార్లో పెట్రోలుకి బదులుగా రెండు పీపాల పొగని గుమ్మరించాడు.

అతడు నాతో మాట్లాడకుండా ముందుకు చూస్తూ కారు పోనిస్తున్నాడు. అతని వైఖరీ, చూపులూ, ఆకారం—అన్నీ సినిమాల్లో కథానాయకిని ఎత్తుకుపోయే విలన్ వ్యవహారంగా వున్నయ్. నాకు భయంవేసింది. అందులో కారు శరవేగంతో వెళ్తూంవుంది. నేను అనేక సినిమాలు చూశాను. కథానాయికల్ని ఇట్లా ఎందుకు తీసుకుపోతారో నాకు తెలుసు.

"ఏయ్, ఆపు" అన్నాను.

కాని ధ్వని గొంతులోనే వుడిపోయింది. బయటకు రాలేదు. ఇదే సినిమా అయితే ప్రేక్షకులు 'సౌండ్' అని కేక వేసేవారు.

కారు కిటికీలోనుంచి బయటకు దూకుదామని చూశాను. ఏమి చిత్రం! కారు వెనక్కి నడుస్తూ వుంది. అతను ముందుకు జాగ్రత్తగా శ్రద్ధగా చూస్తూ కారు వెనక్కి నడుపుతున్నాడు. అకస్మాత్తుగా అది దెయ్యం ఏమో అని నాకు అనుమానం కలిగింది. అవయవాలన్నీ పరీక్షగా చూశాను. సక్రమంగానే ఉన్నై. పాదాలు చూశాను. మడమలు తిరిగిలేవు.

కొంచం ధైర్యం తెచ్చుకుని అతని భుజంమీద చెయ్యేసి చెపుదామని ప్రయత్నించాను. కాని చెయ్యికదల్లేదు. ఇంతలో కారువెనుక బ్రహ్మాండంగా పొగలేవటం నాకు కనుపించింది. ఆ పొగకూడా కారుమబ్బులాగా వుండి ఆకాశందాకా లేచింది. సీసా బిరడా తియ్యగానే సీసాలోనుంచి బయటకువొచ్చి పెరిగి పెరిగి ఆకాశం అంతలయినా దెయ్యం జ్ఞాపకానికి వొచ్చి నాకు వొణుకు పుట్టింది. అతనుమాత్రం తొణకలేదు. ముందుకు చూస్తూనే కారు బర్రున పక్కకి తిప్పాడు. కారు రోడ్డు దిగి కుదేస్తూ రంయిన వెళ్తూవుంది. నేను చూస్తూ చూస్తూవుండగానే కారువెనక భూమి రెండు బద్దలై అగడ్త ఏర్పడింది.

"ఆపు" అన్నాను. మళ్ళీ ధ్వని రాలేదు. కాళ్ళూ, చేతులూ తన్నుకున్నాను. అవయవాలు కదల్లేదు. అగడ్త దగ్గరకు వొచ్చింది. నేను కళ్ళు గట్టిగా మూసుకున్నాను. కాని కళ్ళ ముందు అగడ్త స్పష్టంగా మృత్యుగహ్వరానికి మల్లే తెరచుకొని కనిపిస్తూనేవుంది. అతడు మాత్రం ఏమీ జరగనట్టుగానే కూర్చొని ముందుకు చూస్తూ కారు వెనక్కి నడుపుతున్నాడు.

భూమి బద్దలయినంత మోతతో కారు అగడ్తలోకి కూలింది.

*

నేను నెమ్మదిగా లేచాను. చుట్టుపక్కల చూసేటప్పటికి అంతా అయోమయంగా వుంది. ఎక్కడుందీ తెలియలేదు. కారు చెక్కుచెదరకుండా ఆగివుంది. పిట్టగోడమీద వున్న పూలుకూడా చెక్కుచెదర్లేదు. డ్రయివరు మాత్రం దూరంగా పడివున్నాడు. నేను చూస్తూండగానే లేచివొచ్చి మళ్ళీ కార్లో కూచున్నాడు. ఆ కారుకి చక్రాల్లేవు. భూమికి గజం ఎత్తున గాలిలో నిలబడి వుంది.

వొచ్చి కారు ఎక్కమంటాడేమో నని భయం వేసి పారి పోటానికి ప్రయత్నించాను. ఎటు చూసినా పూలమొక్కలే— ఆకుజొంపాలే, తీగటుయ్యాల్లే. అక్కడక్కడా కుటీరాలున్నాయి. అవికూడా పూలతీగలతో అల్లినవే! మధ్య ఎత్తుగా ఒక పెద్ద గాలిగోపురం వుంది. అది చంద్రమ్మ పెట్టెకి మల్లేవుంది. పిచ్చిక గూడికిమల్లే వుంది. నారదుడి శిఖకిమల్లే వుంది. దాని ముఖ ద్వారం కట్టడంకంటే పెద్దది. అక్కడికి వెళ్లాను. ముఖద్వారంలో నుంచి లోపలకు వెళ్ళాను.

లోపలపీఠం వేసుకు గూర్చుని ఒకవ్యక్తి రాసుకుంటున్నాడు. అతడుకూడా నేను ఎక్కివొచ్చిన కారుకిమల్లే భూమికి గజం ఎత్తున కూర్చున్నాడు. కింద ఆధారం ఏమీలేదు. గాలిలోనే కూర్చొని గాలిలోనే రాసుకుంటున్నాడు. ఒక్క క్షణం గారడీ వాడా, కనుకట్టు మంత్రగాడా, అనిపించింది నాకు.

అతడు ఎర్రగా వున్నాడు. ఏభై సంవత్సరాలప్రాయంవున్నా కుర్రవాడికి మల్లే వున్నాడు. క్రాపుకుమల్లే కనిపిస్తున్నా అవి కాకపక్షాలే. షర్టువున్నట్లు కనిపిస్తున్నా అది వొట్టి శరీరమే. చెవులకు పూగుత్తులు పెట్టాడు. పెదిమలకు మందార పువ్వ

రాశాడు. పైకి అంతా సంస్కర్తగా కనిపిస్తాడు. గాని వొట్టి సనాతనుడు. ఛాందసుడు.

అతడు నన్ను చూడకుండా, వొంచిన తల ఎత్తకుండా ఏదో రాస్తూనే వున్నాడు. మాకాగుకంటే వేగంగా రాస్తున్నాడు. అతని కలంలో నుంచి ఒక్కొక్కపాత్రా పుడుతూవుంది. ముఖ ద్వారంలో నుంచి బయటకు వెళ్తూవుంది. కాని నాకంటికి మాత్రం అన్ని పాత్రలూ ఒకేమాదిరిగా వున్నయ్. అదే నునుపూ, అదే ఉబుకూ, అదేవంపూ అన్నీ ఒకే రకంగా వున్నయ్. నాకు ఒక్కటే భేదం కనిపించింది. కొన్ని పాత్ర లకు వుల్లిపర రవికెలున్నయ్. కొన్నిటికి అవి కూడా లేవు.

అందులో కొన్ని పాత్రలు నన్నుచూచి నాదగ్గరకు వచ్చి, నన్ను పట్టుకొని వొత్తి వొత్తి చూసి, నాచుట్టూ జేరి చేతులు చేతులు కలిపి డాన్సు చెయ్యటం మొదలు పెట్టినయ్.

అది చూసి అతడు వాటిని తనదగ్గరకుపిలిచాడు. ఏమేమో చెప్పాడు. ఆతని పెదిమలు కదలటం కనిపించిందిగాని మాటలు వినబడలేదు, కాని నాకు అతను తన పాత్రలకు చెప్పింది బోధ పడింది—"వాడు పనికిరాడు. వొట్టి ఆకలివెధవ. అతని దగ్గఱకు పోకండి" అని చెప్పివుంటాడు. ఎందుకంటే తరవాత ఒక్క పాత్రకూడా నాదగ్గఱకు రాలేదు. చరచరా బయటకు వెళ్ళి పోయినై.

ఇంతలో మరొక ఆడవాళ్ళగుంపు ఆగోపురంప్రవేశించింది. చిరిగిన గుడ్డల్తో శేగిన జుట్టుతో ముడతలుపడ్డ మొహాలతో చీదర చీదరగా వుంది ఆగుంపు. అతని దగ్గర తయారై వెళ్ళే

పాత్రలకూ, అతనిదగ్గరకు వొచ్చే ఈఆడవాళ్ళకూ ఎంత భేదం వుంది-అంతా భేదమే!!

ఆగుంపు సరాసరి ఆ రచయిత దగ్గరకు వెళ్ళి ఏవేవోసంజ్ఞలు చేసినై. అతడు జాలిగా, కరుణగా, ప్రేమగా చూశాడు. కాని వాటిగోల మరీ ఎక్కువైంది. అన్నీ పొట్టలు కొట్టుకోవటం మొదలు పెట్టినై. అతడు సహించలేక చెయ్యి పైకెత్తి చేత్తో అరిచాడు. ఆగుంపు చెల్లాచెదరై పారిపోయింది. కొంతమంది నన్ను చూసి ఆగారు. వాళ్ళల్లో వాళ్ళు ఏవో గుసగుస లాడుకున్నారు. రష్యావైపు చూపించుకున్నారు. నన్ను చూపిస్తూ ఏమేమో యాక్షన్లు చేశారు. నెమ్మదిగా నాచుట్టూ జేరి సంజ్ఞలతో తమ కష్టసుఖాలు చెప్పుకోవటం మొదలు పెట్టారు. వాటి భావం నాకు సరిగ్గా అర్థంకాలేదు గాని వాళ్ళను చూస్తుంటే నాకు జాలివేసింది. మొత్తానికి వాళ్ళంతా బాధ పడుతున్నారనీ, చేతైతే ఆబాధ తీర్చాలనీ అపేక్ష కలిగింది.

ఇంతలో గాల్లో గజం ఎత్తున కూర్చున్న రచయిత కోపంగా లేచి గాల్లోనే నుంచుని వాళ్ళతో ఏమేమో మాట్లాడాడు. అతను చాలా కోపంగా మాట్లాడుతున్నాడనీ, వాళ్ళని దూషిస్తున్నాడనీ మాత్రం నాకు తెలిసింది. అతని కోపానికి తట్టుకోలేక వాళ్ళంతా పారిపోయారు.

అతను కూర్చొని మళ్ళీ పాత్రలను సృష్టించటం మొదలు పెట్టాడు. అవే పాత్రలు - అదేరకం! వేలకు వేలు-చదలపుట్టకి మల్లే పుట్టిస్తున్నాడు.

నాకు విసుగెత్తింది. అతన్ని పలకరించకుండానే బయటకు వొచ్చాను, ముఖద్వారం పక్కన నక్కివున్న ఒక స్త్రీ నన్ను

చూసి పారిపోవటం మొదలుపెట్టింది. ఆమె చివరికి వొచ్చిన గుంపులోని స్త్రీ. చిరిగిన మురికిబట్టలూ...

ఏమనుకుందో, కొంచం దూరంవెళ్ళి మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి వొచ్చింది. నన్ను నఖశిఖ పర్యంతం పరీక్ష చేసింది. ఆమె మొహాన పెద్ద పెద్ద మచ్చలున్నయ్. కళ్ళుపీక్కుపోయిగుంటలు పడి వికారంగా వున్నాయ్. బుగ్గలు చప్పిదవడలు... కాని ఒకప్పుడు ఆమె చాలా అందం కలదని కొన్ని కొన్ని లక్షణాల వల్ల కనిపిస్తూవుంది.

"మీరు ఎవ్వరు?" అని ప్రశ్నించాను.

"నేను వెంకటచలం పాత్రని" అని తలవొంచుకొని జవాబు చెప్పింది.

నేను వెంకటచలాన్ని ఎరుగనుగాని అతని పాత్రలను కొన్నిటిని ఎరుగుదును—"నన్నుచూచి ఎందుకు పారిపోయావు?" అని అడిగాను.

"నాకు పురుషులంటే భయం. నిన్ను చూస్తే మరీ భయం వేసింది."

"ఎందుకు ?"

"నేను లేచిపోయాను" అంది.

నాకేమీ అర్థం కాలేదు. ఆమె మాట్లాడుతూ వుంటే మాటలు గాల్లో తేలిపోతున్నయ్. ఆమెకీ ఆమె మాటలకీ సంబంధం వున్నట్లే కనపట్టంలేదు. నేను మాట్లాడకుండానే ఆమె మళ్ళా చెప్పింది—"సాయిబుతో లేచిపోయాను." నేను నమ్మటం లేదని "ఏవొట్టుపడితే ఆవొట్టు—నేను సాయిబు తోనే లేచిపోయాను" అంది.

"మంచిపనే! అయితే..."

ఆమె నన్ను ముగించనివ్వలేదు. "భర్తను విడిచిపెట్టి సాయిబుతో లేచిపోయాను. ఆ మీరాసాయిబే నాకు దైవం ఇచ్చిన భర్త అనుకున్నాను. నామీరా నన్ను వాడుకొని, నా యవ్వనాన్ని పీల్చి, అతని జబ్బులన్నీ నాకు ఎక్కించి, నన్ను విడిచిపెట్టాడు. ఇక ఇప్పుడు నేనేం చెయ్యాను?" అని అడిగింది. కాని ఆమె ఎక్కువ విచారపడుతున్నట్లు కనపట్టంలేదు. 'కాన్సీ తెచ్చాను—మిఠాయి కొన్నాను—తిన్నాను' అన్నట్లు చెప్పింది.

"ఇంకేం ? బాగానే వుంది..."

"బాగా వుండంటే కాదు. ఆకలి..." అని పమిట కొద్దిగా పక్కకులాగుతూ అంటుకుపోయిన కడుపు చూపింది.

"నీకు డబ్బులేదూ ?"

"డబ్బు సంగతి ఎప్పుడు ఆలోచించాను? ముసలితనం వస్తుందనీ, కురూపిని అవుతాననీ ఎవ్వరు ఆలోచిస్తారు? అసలు ఈ ఆలోచనలకు తీరికవుందా? ఆ వెన్నల్లో, ఆ మలయమారుతంలో అ మైదానంలో, ఆ గులాబీతోటలో, ఆ తీయని కమ్మనివాసనల్లో..."

నేను ఇవన్నీ వెంకటచలం పుస్తకాల్లో చదువుకున్నాను. అందుకని ఆమెని ఆ ధోరణిలో పడనివ్వకుండా ఆపి, "అయితే నన్ను ఇప్పుడు ఏంచెయ్యమంటావు?" అని అడిగాను.

"ఆకలి"

నేను కొంచెంసేపు ఆలోచించి, "వెంకటచలాన్ని అడక్కపోయావా?" అన్నాను.

"అడిగాను. కాని ఆ పిచ్చిముండ ఏం చెబుతుంది? అసలా

నన్ను గుర్తే పట్టలేదు. నువ్వు నా పాత్రవు కానేకాదు పొమ్మన్నాడు. నేను జ్ఞాపకం చేసేటప్పటికి ఎంత జాలిగా, బాధగా, కరుణగా చూశాడనుకున్నారు? కాని ఏం లాభం? మీరు చూస్తున్నారుగా! అతని లోకంలో…"

"ఏమన్నాడు?"

"ఏమంటాడు? నువ్వు నాపాత్రవేకాదు. నువ్వు నాపాత్రవైతే నీకు ఆకలిఅయ్యేదేకాదు అన్నాడు. నాకు మండి చెడామడా తిట్టి నాకు దారిచూపించమన్నాను. అతడు ఆలోచించి 'ఆత్మహత్య' చేసుకోరాదూ? అన్నాడు"

నాకు అకస్మాత్తుగా అతని పాత్రలన్నీ జ్ఞాపకం వొచ్చినై. ఎక్కువ ప్రేమించటం, లేచిపోవటం, ఆత్మహత్య చేసుకోవటం—ఇదేపని.

ఆమె చెప్పింది— "నేను వొప్పుకోలేదు. పోట్లాడాను. ఆత్మహత్య అంటే నాకు భయంలేదు. కాని అపేక్షాలేదు. ఇక అతనేంచెపుతాడు? నేను కోప్పడుతుంటే బిక్కమొహం వేసుకున్నాడు."

నేను ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచాను. ఆమెను చూస్తున్నకొద్దీ నాకు జాలి ఎక్కువఅయింది. ఆమెకు బాధపడే శక్తీ, ఓపికా కూడా లేకుండా పోయినై—"మరి నన్నేం చెయ్యమంటావ్?" అని అడిగాను.

ఆమె ఒక్క అడుగు ముందుకువేసి—"ఆకలి…"అంది,

"ఇక్కడ నాదగ్గర ఏమివుంది? బిస్కట్లు వున్నాయి…"

"అక్కర్లేదు. తీపి నేను తినలేను. తిని తిని మొహం మొత్తింది…"

నాదగ్గర ఇక ఏమీలేదు. పాపకు తీసుకువెళ్తున్న చక్కిడాలు వున్నమాట నిజమేగాని ఆమెకు ఇవ్వటానికి సిగ్గుపడ్డాను. బాదంపప్పూ, ద్రాక్షరసం, యాపిల్సూ తినే ఆమెకు చక్కిడాలు ఎలా ఇవ్వటం? కాని ఆమె చెప్పేవరకూ వూరుకోలేదు. "మా పాప చక్కిడాలు తెమ్మంది..." అని మొదలుపెట్టాను.

"ఇంకేం ? ఇవ్వండి. ఇంతకంటే ఏంకావాలి? చక్కిడాలంటే నాకు చాలా ఇష్టం. నా మీరాపౌన్నుంచి వొస్తూ చక్కిడాలే తెచ్చేవాడు". ఏదో అనుమానంరాగా ఒక అడుగు ముందుకు వేసి "నూనెవేనా?" అని అడిగింది.

నేను "ఊఁ" అని మూలిగాను. "నూనె సరుకే కావాలి. నా మీరా ఎప్పుడూ నూనె సరుకే తెచ్చేవాడు" అంది.

నేను సిగ్గుపడుతూ సిగ్గుపడుతూ చక్కిడాల పొట్లం ఆమెకిచ్చాను. ఆమె ఆపేక్షగా విప్పి ఒక చక్కిడం నోట్లోవేసుకొని కరకరా నవిలింది. ఇంతలో ఏదో జ్ఞాపకం వొచ్చినట్లు తటాలున ఆగి—"పిచ్చిముండా, నువ్వు మంచిదానివిరా!" అంటూ ఒక్క అడుగు ముందుకువేసి "నాది మాతృహృదయంరా! సహాయం చేసినవాళ్ళకు కృతజ్ఞత చూపకుండా వుండలేన్రా" అంటూ అమాంతంగా నన్ను కావలించుకొని గట్టిగా ముద్దుపెట్టుకొని పరిగెత్తింది. ఆమె పరుగు నేను చూడలేకపోయాను. ఊగుతూ అంగలు పంగలు వేసుకుంటూ చిన్నప్పుడు కర్రలమీద నడిచేవాళ్ళం చూడండి—అట్లా పరిగెత్తింది.

వెంటనే నాకు ఆమె మొహంమీద మచ్చలు జ్ఞాపకం వొచ్చినై. అది అంటురోగమేమోనని భయంవేసింది. పుక్కిలించివూద్దామని నీళ్ళకోసం వెతికాను. వెంకటచలం ప్రపంచంలో మంచినీళ్ళుకూడా పుట్టవు!